

De Turfheksen

De Kronieken van de Wildernis

Reeds verschenen in de serie De Turfbeksen:

Deel 1: De Turfbeksen

Deel 2: De Turfbeksen en de Mistmonsters

Deel 3: De Turfbeksen en het Mopperende Veenlijk

DE TURFHEKSEN
HET MOPPERENDE VEENLIJK

Patrick Berkhof
Sebastiaan Smits

De Turfheksen en het Mopperende Veenlijk

Copyright © 2024 Storytellers Script

Auteur: Patrick Berkhof & Sebastiaan Smits

Redactie: Cathinca van Sprundel

Druk: NBD

Omslagontwerp: T.I.M. Design

ISBN 978-90-831941-2-7

NUR 283, 284, 285

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

ODA'S PLAN

Dit is de Wildernis. Water en grasland, zover als je kunt kijken. Vroeger strekte de Wildernis zich helemaal uit van de kust van Holland tot aan het land van Utrecht.

Er waaide een wind over de vlakte van de Wildernis. De wind was koud, maar hij was gevuld met de frisse geur van de naderende lente.

Oda wist wat er in de lente gebeurde. Dan huppelden er weer lammetjes door de wei. Ook zoemden er overal insecten rond van bloem naar bloem. Het was dan net of er mierzoete vlokjes vol passie over de wereld werden uitgestrooid. De magische invloed van de natuur zat eraan te komen. Er kwam iets van liefde aan.

Maar nu nog niet.

Oda lag op haar buik op de hooiberg achter het huis van haar ouders. Boven haar dreven sombere grijze wolken voorbij. Hoewel het al tegen de middag liep, vroeg Oda zich af of het vandaag nog licht zou worden. Ze kreeg er de rillingen van. Brrr.

Haar ouders waren naast het huis aan het werk op de akker. Ze waren vooral turfstekers, maar ze hielden ook een stuk land bij voor het verbouwen van rogge, gerst en vlas. Haar moeder Antje had zich tegen de kou in elke schapenvacht en doek gewikkeld die ze vinden kon. Vader

Elbert droeg zijn dikke jas van leer. Met een haakse ploeg woelden ze samen steeds een stuk van de harde akkergrond om. Zo werd de aarde luchtig en open.

Door de kou was het lastig werk, maar ze moesten wel. De oogst van het afgelopen jaar was tegengevallen en mensen in het dorp leden honger. Sommigen waren klaar met het eentonige eten. Dus de grond had goede voorbereiding nodig voor de lente. Na het omploegen zou er nog mest op worden gelegd. Dat stonk altijd behoorlijk. Dit jaar moest de oogst lukken, anders zat het dorp in het najaar weer zonder de nodige grondstoffen.

‘Het moet echt lukken,’ zei Oda bij zichzelf. ‘En daar ga ik voor zorgen.’

Op haar rug stond een varkentje met zijn puntige hoefjes heen en weer te wiebelen. Dat deed Boink wel vaker als hij haar van een dom plan af wilde helpen.

‘Oink!’ zei Boink mopperend.

Oda was helaas een beetje koppig. Haar plan ging niet zomaar uit haar hoofd. ‘Ik moet en zal mijn ouders helpen Boink,’ bromde ze naar haar vriendje. ‘Met magie!’

Dat waren dappere woorden, maar Oda was een ongewoon jong meisje. Dat kwam niet omdat haar donkere haren helemaal in de war zaten vol strootjes. Ook niet omdat ze smerige vlekken op haar gezicht had en ze een beetje stonk (ze wilde zich namelijk niet wassen want het water was te koud). Ook was ze niet anders omdat ze hard kon werken, slim was en stoer. Nee, deze eigenschappen had zo bijna elk twaalfjarig meisje in dit dorp.

Oda was echt een tikkeltje anders.

Want iets meer dan twee jaar geleden had ze twee heksen in de Wildernis ontmoet. Daar was ze mee bevriend geraakt. Sterker nog, ze kreeg zelfs les van hen – les in de magie. Volgens de heksen beschikte Oda over een bijzonder magisch talent. Elke spreuk die ze sindsdien leerde, bleek wel behoorlijk ingewikkeld en van toveren bakte ze nog weinig.

‘*Valdereen barkelum,*’ zei ze zachtjes. Er gebeurde niets. Het was een van de spreuken die ze geleerd had. ‘*Zablam zoef... Hab rebbulb girems... Oorts rednow sucop sucob...* Waar was dat ook alweer goed voor?’

Boink porde nogmaals met zijn hoefjes in haar rug. Dat voelde niet bepaald aangenaam.

‘Stop maar,’ zei Oda en ze schudde haar roze vriendje van haar rug. Samen rolden ze door het hooi, dat in een flinke berg bij de modderpoel lag.

Ze zei tegen Boink: ‘Ik wil zoveel mogelijk spreuken leren, dat weet je. Alleen dan kan ik een goede heks worden. Alleen dan kan ik mijn ouders helpen.’

Ze werd door twee kleine donkere oogjes vragend aangekeken.

‘Hè, je snapt er weinig van. Misschien leer ik ooit een spreuk waarmee ik in een keer een akker kan ompspitten. Of misschien een spreuk waarmee ik een heel veld in één keer vol kan zetten met graan. En eentje waarmee ik alle dorpsbewoners bergen turf kan bezorgen. Dat zou ik willen. Want door al dat geploeter op de akker zijn pappa en mamma absoluut niet vrolijk.’

Om een goede heks te worden, moest Oda vandaag wel in actie komen.

Boink porde met zijn snuit tegen haar been. ‘Knor.’

‘Geen zorgen. Magie maakt gelukkig - echt waar. En ik zal het je bewijzen.’ Ze knoopte haar wollen mantel stevig dicht met een vlastouw. Ook zwaaide ze nog een heerlijk warme schapenvacht over haar schouders. Op haar rug droeg ze haar leren tas met boeken die ze eerder had geleend van de heksen.

Toverboeken, natuurlijk.

‘Ik heb bijna alles, Boink.’ Als laatste graaide ze haar boog en pijlenkoker tussen het hooi tevoorschijn. Deze hing ze over haar schouder. Zelden ging ze op pad zonder haar boog. Ze was een uitstekende boogschutter.

Ze krabbelde Boink achter zijn oren. ‘Dit komt helemaal goed, geloof me.’

Boink draaide zich zwigend om en waggelde bij haar vandaan.

‘Tot straks.’ Ze stond op en stapte over de houten omheining heen.

Daarmee kwam ze meteen uit op het doorgaande pad van het dorp. Haar dorp bestond uit een paar plaggenhutten, houten huizen en een kapel langs een voorweg. In het midden was een open plek – het dorpsplein. Daar werden geregeld dingen georganiseerd zoals oogstfeesten, markten en bijeenkomsten.

De ouders van Oda hadden samen met een aantal anderen ingestemd om dit dorp op te richten. Er lag namelijk turf in de omgeving en deze waardevolle brandstof leverde veel geld op. De meeste mensen in het dorp waren dan ook turfstekers. Met scheppen haalden ze in blokken de turf uit het moeras.

Dat lieten ze drogen, waarna ze het verkochten als brandstof voor haarden en kachels.

In het dorp was het altijd een drukte van belang. Er reden houten karren langs met stro. Wijnvaten werden door de straat gerold. Bundels met takken lagen te drogen bij een schuur. Een aantal mensen haalde brood bij de bakker of vlees bij de slager.

De geur van het versgebakken brood bereikte de neus van Oda. Direct begon haar maag te knorren. Bijna werd ze omvergelopen door een kudde blatende schapen. De wollige beesten renden in paniek om haar heen.

‘Pas je op, klein meisje,’ riep de herder naar haar. Met zijn zwiependе stok hieldе hij zijn kudde bijeen. ‘Ga maar snel ergens met de andere kindjes spelen.’

‘Ik ben geen klein meisje,’ zei Oda stug en ze zette haar handen in haar zij. ‘En nee, ik ga nergens spelen. Dat doen alleen kinderen.’

Dat hoorde de herder wel, maar hij wuifde haar opmerking weg. Hij liep met zijn kudde naar de schaapskooi verderop. Bij de smid was het rustig, want hij kon het nog niet zo goed. Hij was nog maar een gezel en zijn meester was vorig jaar vertrokken. Geregeld maakte hij scheve hoefijzers, kromme werktuigen en veel van zijn staalwerk brak meteen.

Oda liep langs een fladderend stuk perkament dat bij de smid aan de houten wand was gespijkerd. Het was de aankondiging van ‘de Gezellige Bende’, een stel artiesten. Zij zouden vandaag langskomen om de boel op te vrolijken. Een beetje gezelligheid kon het dorp wel gebruiken in deze donkere, sombere maanden van het jaar.

Oda keek ernaar uit. Een stel artiesten was weer eens iets anders dan verhalen vertellen bij de open haard. Ze hoopte maar dat ze op tijd terug was van haar bezoek aan de Turfheksen. Hun huisje lag ver buiten het dorp midden in de Wildernis. Het was een hele toer om daar te komen, dus ze moest haast maken. Bovenal wilde ze niet in het donker door die Wildernis lopen.

Niemand wilde dat.

Overdag was het er al griezelig met zijn kale grasvlaktes vol met droge rietstengels en kronkelende boomstammen. Ook waren er stukjes donker bos, diepe moerassen, brede sloten en beesten – veel beesten. Laatst waren er tien schapen door wolven gedood.

Vanaf het dorp liep een redelijk goed weggetje richting Leyden. Ook lag er een rommelig zandpad richting Delft en Bleyswyk. Maar de belangrijkste weg lag achter het hutje van de bakker. Vanaf daar liep een heel lang geheimzinnig paadje door het struikgewas naar het huisje van de Turfheksen.

Oda liep al die richting op.

Opeens waaide de koude wind om de hoek van het hutje in haar gezicht. De wind zat vol met die mierzoete vlokjes. De magische invloed van de natuur. Iets met liefde in de lucht, weet je nog?

Ze draaide haar gezicht uit de wind.

Daardoor zag ze aan de overkant van de straat haar grote liefde – Brunho. Haar held van de dorpswacht. Veertien jaar, gespierd, stoer, al zo volwassen...

Ze stopte en wilde zwaaien. Keek hij nou maar eens haar kant uit. Maar hij was bezig. Zou ze hem roepen?

Nee, straks.

Oda ging maar snel op pad. Dan kon ze weer op tijd terug zijn.